

Düğün Dernek

– AhmetZeytinci · 25 Nisan 2016

Bizim oralarının insanı müziği, halk oyunlarını çok sever. Folklor ve müzik ruhumuza işlemiştir sanki. Bizler de her birimiz; amca çocukları, hala çocukları, ya bir şey çalarız, ya da oynarız. Hayatımızın parçasıdır onlar adeta...

Bizim büyükamcaoğlu güzel akordeon çalar. Biz de; benim birader, küçük amcaoğlu ve ben oynarız akrabalarla birlikte, çoğu zaman Artvin Halk Oyunları, bazen çarliston, arada Şeyh Şamil öyle yapar çıkarız düğünleri. Rahmetli babamdan kalma bir güzel meşgale diyelim. O da zamanında çok oynamış gençlik yıllarında...

Bizler, folklor oynadığımız zamanlarda çita gibi delikanlılardık, iki üç saat oynar yine de bana mısın demezdik. Yaş ilerleyince haliyle hareketler, figürler zor oluyor.

Bizim küçük amcaoğluyla Şeyh Şamil oynarken yegâne yaptığımız güzel bir figür vardır, her Şeyh Şamil'de yaparız o figürü, çok da beğenilir, alkış alır. Karşılıklı dönerken ellerimizden tutar, sonra da karşılıklı çöker ayaklarımızı öne doğru çıkartırız. Gençken hiç hata yapmazdık beğenilirdi de...

Yaş ilerlemiş, yine bizi bir düğüne çağırdılar. Davete icabet etmezsek olmaz, vardık gittik. Düğün başladı herkes dansını mansını etti, sıra geldi Artvin, Kars folklor faslına. Bizim o düğünde oynayamamamız diye bir şey söz konusu bile değil, arkadan bir ittirdiler mi kendimizi sahnede buluruz. Amcaoğluyla daha önce konuştuk, Şeyh Şamil müziği başladı mı yavaş yavaş kayacağız dışarıya, kilo milo almış başını gitmiş, mümkün değil yani o göbekte hareket figür.

Akrabaların anlamasını beklemiyoruz, illa oynatırlar illa... Şeyh Şamil başlayınca biz dışarı kaçtık, kaçmamızla içeri girmemiz bir oldu, bizi sahneye bir ittirdiler; O arada alkışlar da tavan yaptı. Biz mırın kırın çıktık oynuyoruz. Amca oğluna göz kırptım, tek tek yapalım, o beraber yaptığımız figürü yapmayalım derken, bu elimi bir tuttu, yandık dedim, rezil olacağız yine... Onun da kilo fazla benim de. Kaş göz ediyorum, hem büyük amca oğluna akordeonu kes diye, hem de küçük amca oğluna oyunu kes diye dinleyen kim. Tam o arada oturduk dönerken, ama zor kalkıyoruz, içimden dedim ikinciye aynen kalırız yerde, pantolonda yırtılabilir, zaten zor duruyor üzerimde. Nefes almak da dahi zorlanıyorum. Figürleri yapmakta zorlanırken alkışta aksine artıyor. Biz figürü yaparken, caaart diye bir ses, göbekten ve oturup kalkamamaktan pantolon yırtılmaz mı. Başladım soğuk terler dökmeye, neyse o arada başka figür ve folklor meraklısı eş dostta oyuna girince, aynen biz kenara çekildik. Fazla kimsede çakmadı Allah'dan pantolonumuzun yırtıldığını da kazasız belasız bitiriverdik alnımızın akıyla düğünü...

Şimdilerde de yine çağırdılar mı düğünlere, baştan pazarlık yapıyoruz, bizi fazla oynatmazsanız geliriz

diye, gençler var onlara daha çok yakışıyor bu işler haliyle...